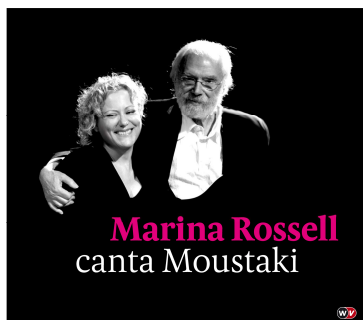

NOVETAT DISCOGRÀFICA

El disc va sortir a la venda el passat dilluns 5 de desembre i ja ha venut més de 12.000 exemplars i es col·loca en 2a posició al Top 10 en la categoria de cantautors de FNAC Espanya

Marina Rossell canta Moustaki

(World Village – Harmonia Mundi, 2011)

- Un album que recull les millors cançons de Georges Moustaki interpretades en català
- Un cd irrepitible, fruit de la relació artística i personal d'ambdós artistes durant més de 30 anys
- Amb les col·laboracions de Paco Ibáñez i Roger Mas

Per concertar entrevistes: Néstor Lozano · 93 295 56 34 / 620 811 386 · nlozano@comedianet.com

Marina Rossell canta Moustaki...

Marina Rossell presenta un nou àlbum d'estudi amb versions de tretze grans èxits del seu gran amic Georges Moustaki cantats en català, un treball fruit de la intensa relació artística i personal d'ambdós artistes durant més de 30 anys.

Les lletres han estat adaptades per Lluís Llach, Josep Tero, Pelai Ribas i Víctor Obiols Bocanegra, i alguns temes del disc compten amb col·laboracions destacades a com les de Roger Mas (veus en el tema "El carter") i de Paco Ibáñez (veus a "Hiroshima" i -cantant en català- al tema que tanca el llarg, "El Metec", guitarra a "Sense anomenar-la").

I Moustaki canta i pinta Marina Rossell...

Aquest disc de tribut no és un mer tribut per part de Marina Rossell... en aquest cas el cantant d'origen egipci ha participat de manera activa en la creació del mateix, i per partida doble.

D'una banda correspon l'homenatge de la cantant barcelonina interpretant *Màrmara*, una de les cançons preferides de Moustaki del repertori de la seva amiga, en una versió inédita fins el moment. I per altra banda il·lustra el disc amb una mostra del seu talent pel dibuix -la seva altra passió a banda de la música- amb retrats de la pròpia Marina Rossell. «Dibuixo a la pantalla com si ho fes sobre l'arena», va dir Moustaki quan feia els dibuixos. Les imatges decoren el llibret interior i la contraportada del CD.

Marina Rossell canta Moustaki (World Village – Harmonia Mundi, 2011) ha estat dirigit artísticament pel prestigiós multiinstrumentista Eduard Iniesta, col·laborador habitual de l'artista, qui ha signat de nou una producció brillant, apreciable ja des del primer tema.

El disc inclou un complert llibret de 24 pàgines amb els textos de les cançons -en el francès original, l'adaptació catalana i la traducció al castellà-, els dibuixos que Moustaki, i a més inclou fotografies personals dels dos artistes plegats, testimonis d'encontres passats a Asilah (1984), París (1996) i un sopar a Barcelona (2007).

*«Les meves cançons,
que ara troben empar en la veu catalana de Marina,
han trobat una nova pàtria.
Li ho agraeixo de tot cor.»*
Georges Moustaki

*«Canto Moustaki perquè l'estimo
I em sento estimada per ell,
i perquè les seves cançons em captiven:
vénen de lluny i tenen gust de terra i de món.»*
Marina Rossell

Marina Rossell, veu

Eduard Iniesta, direcció musical

Georges Moustaki, veus a *Màrmara* i dibuixos

Eduard Iniesta, guitarres, tambur, arxillaüt, laghouto, mellotron, charango, teremin, ukalele, baglamas, bouzouki.

Xavi Lloses, piano, melòdica.

Eduard Navarro, gida bulgara, tarota, fidula, baghet i gralles.

Antonio Sánchez, bendit, epiral trasch, tabal, pandero quadrat i esponges.

Músics col·laboradors:

Paco Ibáñez, veus a "Hiroshima" i (en català) a "El Metec" [II], guitarra a "Sense anomenar-la"

Roger Mas, veus a "El carter"

Repertori

El metec
Ma llibertat
Hi havia un jardí
El mar m'ha donat
Ma solitud
Balla
Els amants s'estimen un temps
En el Mediterrani
El carter (*amb Roger Mas)
Hiroshima (*amb Paco Ibáñez)
Sense anomenar-la (*guitarra de Paco Ibáñez)
Màrmara (*tema de Marina Rossell interpretat per Moustaki)
El metec [II] (*amb Paco Ibáñez cantant en català)

Vaig veure per primer cop a Moustaki cap a l'any 1978 a Jura, Suïssa. El vaig saludar molt breument; tots dos actuàvem aquella nit, entre d'altres cantants, en un gran estadi on feia fred i vent...

Anys abans, Josep Tero m'havia fet conèixer cançons d'ell, i em va impressionar veure'l aquella nit allí. El vaig trobar guapo, atractiu (amb aquell alè multiculti). Nascut a Alexandria, Moustaki, establert a França, provenia d'una família amb avis grecs i tenia l'italià com a llengua materna.

Però no va ser fins l'any 1984 que ens varem tornar a trobar.

Aquest cop cantàvem al Marroc, concretament a Asilah. Allí ens hi vam quedar uns dies, i em va demanar que li digués Jo, perquè ell es diu Joseph, i és com li diuen els seus amics. Es va posar el nom de Georges per l'admiració que li tenia a Brassens.

Aquells dies a Asilah farien que després ens veiéssim sovint; per cantar, viatjar... Jo sempre li porto oli d'oliva —ell n'és tastador. Li agradava molt una cançó que jo vaig escriure que es diu «Màrmara» (1996). Ell, a qui li agrada tant Istanbul, em va dir que un dia l'adaptaria al francès. I així va ser: un dia es va presentar amb la cançó, que ha restat inèdita fins ara. Jo, en aquell moment, m'havia embarcat gravant els Clàssics Catalans, revisant-los per tal de presentar-los al Liceu de Barcelona. No sabia com posar-hi aquest regal seu que ara veu la llum: «Màrmara», cantada en francès per Moustaki i amb l'acompanyament de la meua veu.

A casa seva, a l'île Saint-Louis de París, encara guarda la guitarra que li va regalar Édith Piaf. El dia que me la va ensenyar, me la va donar perquè la fes sonar... Jo no m'hi atrevia; era una guitarra com tantes d'altres, però aquella la veia diferent i gairebé no gosava tocar-la. Moustaki reia...! M'atreveixo a dir que Moustaki sempre ha estimat a la Piaf. La primera cosa que va fer va ser regalar-me un àlbum doble d'ella, que encara guardo.

Anar en moto amb Moustaki per sota els ponts de París impressiona i ell ho sap. Passant per llocs preciosos i a molta velocitat et falta quasi l'aire i t'agafes fort a ell i saps que són moments que et quedaran a dins per sempre.

Marina Rossell, tardor 2011

Més informació, àudio i material gràfic:

http://www.comedia.cat/ca/comediateca/marina_rossell_canta_moustaki

Management

Josep Sanz :: jsanz@vipmusicsl.com

Comunicació i premsa:

Néstor Lozano :: 93 295 56 34 :: 620 811 386 :: nlozano@comedianet.com

tu i jo som tres

Vegeu video a: www.elperiodico.cat

La tendresa de Marina i Moustaki

FERRAN
Monegal

Ha estat un bonic regal el que li ha servit **Marina Rossell** a **Albert Om** a *El convidat* d'aquesta setmana (TV-3). Se l'ha emportat a París, i li ha obert les portes de l'estret i enlairat piset de **Georges Moustaki**. La trobada entre **Marina** i **Moustaki** ha estat delicada, emocionant, emotiva. Convalescent encara del seu greu emfisma pulmonar («**Vas venir a l'hospital i em vas veure gairebé mort; un dia mort, un dia viu...**»), li va dir a la **Marina** amb un fil de suau i paradoxal ironia sobre si mateix), el

►► Marina Rossell va cantar a Moustaki 'Le Métèque' (TV-3).

vam veure allà arraulit, existencialment fràgil encara, amb uns tubets al nas que li proporcionaven oxigen. Però al veure la **Marina** se li van

il·luminar les pupil·les, i agafant-se mútuament amb infinit carinyo, es deien, conformant un clima d'extraordinària tendresa: «**Estem vius! (...)** ¡Energia! (...) **El Palau de la Música és casa meva. Allà em vaig acomiadar. Tres cançons. Va ser el concert més curt de la meva vida**». I **Albert Om**, quiet en un racó, els mirava mut, absort, disfrutant d'aquell quadre colossal i íntim que va rematar la **Marina** empunyant una guitarra i oferint-li a **Moustaki** la seva versió catalana de *Le Métèque*. ¡Ah! Quin instant que van aconseguir. Ella, amb la seva veu límpida, i ell al seu costat, arrupit com un ocellot, absorbint el

moment en el quietisme de la felicitat més absoluta.

Marina Rossell li ha proporcionat a **Albert Om**, segons el meu pare, una de les trobades més profundes de la història d'*El convidat*. I no em refereixo només a aquest instant màgic a París, aquesta visita en què prèviament **Om**, recolzats en un pont sobre el Sena, amb Notre-Dame al fons, li va preguntar: «**Tu i ell sou més que amics ¿oi? Molt més que amics. Potser amants...**», i la **Marina** va respondre: «**Ho hem estat tot Moustaki i jo. Tot**». A més d'aquests moments parisencs, els ignorants com jo hem descobert la **Marina**. A la

Marina cantant ja l'estem disfrutant des de fa temps. Ara hem descobert aquesta gran dona que en un cop de valerosa catarsi personal, de sinceritat fèrtil i absoluta, ens explicava la lluita que va tenir fa anys amb la gelosia. ¡Ah! la *jalousie*. Ella tan miop, amb les seves ulleretes, «**Maria del Mar Bonet, per exemple, tan guapa, amb aquella veu tan fina...**». S'ha de tenir molta generositat, i un cor enorme, per explicar aquesta lluita personal, íntima, aquesta batalla que ja va guanyar fa temps, i que la transforma, a més d'una exquisida cantant, en criatura d'admirable humanitat.

Quedar-se en pau

per **J.M. Hernández Ripoll**, periodista musical

En una època en què la decepció generalitzada s'ha convertit en el pa nostre de cada dia, reconforta descobrir actes de generositat i de gratitud com el que es respira en el disc *Marina Rossell canta Moustaki*. La Marina que canta Moustaki és Marina Rossell, una artista, una dona, que ha sabut convertir la fragilitat en fortalesa, que ha treballat any rere any, disc rere disc, per combatre amb l'arma de la veu tota mena d'injustícies, per transformar l'enveja en admiració, per ser amiga dels seus amics, per ser millor persona.

Marina Rossell i Georges Moustaki es coneixen com s'han de conèixer les persones que s'estimen. A ànima despullada, a cor obert. Ho dic i ho sé, per què he tingut la sort de treballar amb tots dos, encara que per separat. I no m'estranya gens ni mica que entre la del Baix Penedès i l'alexandri s'hagi creat un vincle d'amistat tan irreductible com un poema d'amor. La Marina, que quan era una senyoreta anònima acabada d'arribar a Barcelona feia d'infermera, sempre ha demostrat tenir una sensibilitat molt especial. I el chansonnier de les barbes blanques, tampoc es queda curt en aquest tema. En les seves trobades, ja siguin les casuals en algun indret del món, o les forçades a les seves ciutats d'adopció, la Marina i en Moustaki han jugat sempre a intercanviar-se cançons com qui s'intercanvia secrets. Han cantat plegats, però també han rigut i han plorat plegats. I és possible que fruit d'una llàgrima incontrolada, sorgida com un acte d'impotència davant la malaltia que ara castiga Moustaki sense poder tornar a cantar, la Marina es posés mans a l'obra, a traduir versos, a adaptar ritmes, per dur a terme la idea de gravar aquest disc que, més que un acte d'homenatge, és una veritable i sincera declaració de l'enorme admiració que sent per la vida i l'obra d'aquest monstre de la cançó francesa.

És un acte habitual trobar-se la Marina Rossell comprometent-se amb totes les causes, viatjant amb la guitarra a les esquenes des de Bagdad a Ciudad Juárez, de Sarajevo a Palestina. I en el decurs de les incomptables hores de vol, aquesta artista catalana nascuda prop de les vinyes del Gornal, ha evolucionat en un cant que l'ha dut de la Nova Cançó a la recuperació de la música noucentista, de la Transició política a un estat de benestar que oblida amb massa facilitat el seu bagatge cultural. Però aquest nou treball, Marina canta Moustaki, és i serà un àlbum sense número. En porta més de vint, però tan se val. En aquest cas, la xifra no deixa de ser una simple anècdota, una referència que s'utilitzarà per comptabilitzar el producte. Hauríem de qualificar-lo amb un valor afegit, amb elements tan positius com els que es desprenen de la gratitud i la generositat. La Marina, que el 2007 va ser reconeguda amb el premi Olof Palme de la Pau, amb aquest disc es reconcilia de nou amb la pau. Amb la pau en majúscules. Cantant Moustaki, no només es queda en pau amb sí mateixa i amb el seu amic, sinó que també es queda en pau amb l'art de cantar i en pau amb la resta del món.

Marina Rossell

Biografia resumida

Marina Rossell va començar a actuar professionalment l'any 76 telonejant a Lluís Llach, Ovidi Montllor... i des dels seus inicis fins a l'actualitat ha forjat -amb la guitarra i la seva veu exquisida- una sòlida trajectòria en el decurs de la qual ha gravat ja més de 20 discos i ha realitzat nombroses gires per Europa, Iberoamèrica i el nord d'Àfrica. El 1976 va editar el seu primer disc "Si volieu escoltar" amb arranjaments del Llach, en el qual recopilava cançons populars catalanes actualitzades. "Penyora" (1979) fou el treball que la va llançar a la fama i que inclou el tema "La Gavina", una de les cançons més populars de la seva carrera. Els seus darrers grans projectes han estat el concert al Gran Teatre del Liceu cantant els clàssics catalans (11 de setembre de 2008) i aquest 2011 presenta el seu darrer disc d'estudi "Marina Rossell canta Moustaki". Els seus treballs discogràfics editats amb Harmonia Mundi han tingut una àmplia difusió a Europa, Amèrica Llatina i als EUA.

Una trajectòria internacional amb destacades col·laboracions i grans concerts

De la seva trajectòria internacional destaquen, entre d'altres, els seus concerts al Theatre de la Ville de París, al Festival Tenco de San Remo i el Festival Uttono Musicale de Menjo, a més de les seves aparicions a Armènia, Bogotà, al Festival Internacional de Cuba, al concert Pro-Indígenes Bolívia, al Festival Barcelona-Sarajevo, al Centre Cultural Guaraní de Paraguai, al Teatre Nacional de Cuba, al Theatre l'Encien Bergic (Belgica – Benelux), o a la Trastienda i el Teatro N.D. Ateneo de Buenos Aires. D'altres grans cites han estat les seves participacions al MIDEM de Cannes (2000), els seus concerts al Palau de la Música de Barcelona (2005 i 2008). També ha cantat a Ciutat de La Plata (Buenos Aires, Argentina), Grècia, Roma, Frankfurt, Santiago de Xile, Buenos Aires (Guatemala), Algèria, Bagdad (L'Iraq), Israel, Palestina, Ciutat Juárez (Mèxic), ...

Ha col·laborat i gravat amb molts autors i intèrprets, entre els quals cal destacar Moustaki, Montserrat Caballé, Lila Downs, Tete Montoliu, Aute, Carlos Cano, Marc Parrot, Jaume Sisa, Miguel Poveda, Santiago Auserón, Paco Ibañez, Manzanita, Pedro Guerra, el multinstrumentista argentí Pedro Aznar, Kepa Junquera...

Reconeixements

Ha rebut diversos premis, molts d'ells reconeixements que van més enllà de la seva vessant artística donada el seu compromís amb les llibertats, com la Creu de Sant Jordi, concedida per la Generalitat de Catalunya (1988). Ha estat nomenada Visitant Il·lustre de La Ciutat de La Plata (Argentina, 2007), ha rebut el premi Olof Palme pel seu suport a la Pau (2007) i el Premi Protagonistas (2010) o el Premi de la Academia de la Música al "Mejor disco de Música Tradicional" de l'any 2009.